

Sygnatura akt I C 34/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Zenon Węclawik

Protokolant: Magdalena Mastej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 lutego 2018 r. w K.

sprawy z powództwa J. R. (1)

przeciwko K. P. a.s. V. (...)

o zapłatę

I zasądza od strony pozwanej K. P. a.s. V. (...) z siedzibą w P. (P.) na rzecz powoda J. R. (1) kwotę 18.808,43 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23.04.2013 r.

II dalej idące powództwo oddala,

III zasądza od strony pozwanej K. P. a.s. V. (...) z siedzibą w P. (P.) na rzecz powoda J. R. (1) kwotę 4.515,64 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV nakazuje stronie pozwanej K. P. a.s. V. (...) z siedzibą w P. (P.) uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze) kwoty 1.108,70 zł tytułem części brakującej zaliczki na biegłego,

V nakazuje powodowi J. R. (1) uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze) kwoty 377,50 zł tytułem części brakującej zaliczki na biegłego,

VI nakazuje zwrócić od Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze) na rzecz powoda J. R. (1) kwotę 5,00 zł tytułem nadpłaconej opłaty sadowej.

sygn. akt **I C 34/15**

UZASADNIENIE

Powód J. R. (1) reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o zasądzenie od strony pozwanej K. P. a.s. V. (...) kwoty 25 225,03 zł wraz z ustawowymi odsetkami, na którą składała się kwota 24 725,03 zł tytułem różnicy wynikającej z wypłaty kwoty bezspornej, a kwoty rzeczywistego kosztu naprawy pojazdu wynikającej z kalkulacji naprawy oraz kwota 500,00 zł tytułem zwrotu kosztów wyceny wartości szkody w pojeździe. Wniósł także o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Uzasadniając swoje stanowisko podał, iż w dniu 4.11.2012 r. jego pojazd I. (...) nr rej. (...) uległ uszkodzeniu w wyniku zderzenia z pojazdem marki A. (...) nr rej. (...) kierowanym przez J. S.. Sprawca zdarzenia przyjął na siebie odpowiedzialność za zdarzenie. Powód zgłosił szkodę stronie pozwanej TU jako zobowiązanemu do naprawienia szkody z tytułu OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, które fakt oraz okoliczności powstania szkody jak również zakres uszkodzeń nie kwestionuje. J. R. (1) podał, że strona pozwana decyzją z dnia 15.11.2012 r. przyznała mu odszkodowanie za szkodę w kwocie 7 320,06 zł. Zdaniem powoda wypłacona kwota nie jest adekwatna do wysokości poniesionej przez niego szkody dlatego zlecił sporządzenie opinii technicznej niezależnemu rzeczoznawcy samochodowemu, który stwierdził, iż koszt naprawy samochodu wyniesie 32

045,06 zł. Dlatego pismem z dnia 05.01.2013 r. sprecyzował swoje roszczenie wobec pozwanego domagając się od strony pozwanej zapłaty kwoty 25 225,03 zł tytułem dopłaty do odszkodowania za szkodę w pojeździe w tym kwotę zwrotu kosztu wyceny. Strona pozwana do dnia wytoczenia powództwa nie ustosunkowała się do powyższego pisma.

Strona pozwana pozwanej K. P. a.s. V. (...) odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Strona pozwana kwestionuje żądanie pozwu w całości stojąc na stanowisku, iż powód nie udowodnił, aby poniesiona przez niego szkoda była wyższa, niż wypłacone odszkodowanie. Zdaniem strony pozwanej kwota dotychczas wypłacona jest adekwatna do wysokości powstałej szkody. Dochodzoną pozew kwotę uznać należy za wygórowaną i zawyżoną. K. P. a.s. V. (...) podnosi, iż wycena naprawy ma charakter teoretyczny i nie zawsze odpowiada rzeczywistości poniesionym kosztom. Nie ulega wątpliwości, że pozwany ponosi odpowiedzialność jedynie za takie koszty, jakie były niezbędne do przywrócenia pojazdu do stanu przed szkodą. Strona pozwana kwestionowała prywatny kosztorys powoda, gdyż wskazany w nim koszt naprawy jest zawyżony.

SĄD USTALIŁ NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY

Dnia 24 października 2008r. J. R. (1) zakupił w salonie samochodowym za kwotę 119 560,00 zł samochód marki I. (...) o nr. rej (...).

Dowód:

- faktura zakupu pojazdu z dnia 24.10.2008 r. (k. 175)

W dniu 04.11.2012 r. w N. w Czechach miał miejsce wypadek drogowy, w wyniku którego uszkodzony został należący do J. R. (2) pojazd marki I. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pojazd sprawcy wypadku J. S. kierujący A. (...) nr. rej. (...) był ubezpieczony w zakresie OC posiadaczy pojazdów w K. P. a.s. V. (...).

Okoliczność bezsporna

Rzeczoznawca A. M. w dniu 14.11.2012 r. dokonał wyceny szkody w pojeździe powoda na kwotę 7 320,06 zł.

Dowód:

- kalkulacja naprawy z dnia 14.11.2012 r. (k. 10-20)

Pismem z dnia 15.11.2012 r. przyjął odpowiedzialność za zdarzenie i przyznał odszkodowanie w wysokości 7 320,06 zł.

Dowód:

- pismo z dnia 15.11.2012 r. (k. 9)

J. R. (1) nie zgodził się z proponowaną wycenę i zlecił sporządzenie opinii technicznej niezależnemu rzeczoznawcy samochodowemu D. R.. Wycenił on, iż rzeczywisty koszt naprawy pojazdu brutto wynosi 32 045,09 zł.

Dowód:

- kalkulacja naprawy z dnia 21.11.2012 r. (k. 21-37)

Samochód marki I. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po wypadku z dnia 04.11.2012 r. nie był naprawiany przez powoda i został przez niego sprzedany.

Dowód:

- przesłuchanie informacyjne J. R. (1) (k. 176)

Pismem z dnia 05.01.2013 r. J. R. (1) wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 25 225,03 zł.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 05.01.2013 r. (k. 38-39)

Koszt naprawy pojazdu według technologii naprawy i z zastosowaniem części zamiennych zalecanych przez producenta pojazdu, przy uwzględnieniu średnich kosztów naprawy w warsztatach na rynku lokalnym z wykorzystaniem części oryginalnych na dzień szkody wynosił 25 628,46 zł brutto.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego W. C. z dnia 01.08.2016 r. (k. 228-247)

SĄD ZWAŻYŁ CO NASTĘPUJE

Bezspornym jest, że w dniu 04.11.2012 r. miał miejsce wypadek drogowy w Czechach, w wyniku którego uszkodzony został należący do J. R. (2) pojazd marki I. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Odpowiedzialność strony pozwanej wynika z umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody spowodowane w związku z ruchem tych pojazdów. Odpowiedzialność strony pozwanej nie budziła żadnej wątpliwości, chodziło więc o ustalenie wysokości tego odszkodowania.

W przedmiotowej sprawie na wstępie należało ustalić na podstawie jakiego prawa Sąd miał ją rozpoznać. Na podstawie art. 34 ustawy z dnia 4.02.2011r. prawa prywatnego międzynarodowego „prawo właściwe dla pozaumownej odpowiedzialności cywilnej wynikającej z wypadków drogowych określa Konwencja o prawie właściwym dla wypadków drogowych, sporządzona w H. dnia 4 maja 1971 r.”. Zgodnie z art. 3 ww. Konwencji (Dz. U. z 2003 r. Nr 63, poz. 585) „prawem właściwym jest prawo wewnętrzne państwa, w którym nastąpił wypadek”. W związku z powyższym w niniejszej sprawie ze względu na miejsce zaistnienia zdarzenia zastosowanie powinny mieć przepisy prawa czeskiego obowiązujące na dzień szkody.

Na gruncie tego postępowania zastosowanie ma kodeks cywilny Republiki Czeskiej oraz Ustawa z dnia 13 lipca 1999 r. o ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów oraz o zmianie niektórych powiązanych ustaw, zgodnie z którymi osoby fizyczne i prawne prowadzące transport odpowiadają za szkody wywołane szczególnym charakterem tejże eksploatacji. Prowadzący nie może być zwolniony od odpowiedzialności, jeżeli szkoda została spowodowana okolicznościami pochodzącymi z eksploatacji. Może być zwolniony z odpowiedzialności tylko jeżeli wykaże, że szkodzie nie można było zapobiec także przy nałożeniu wszelkich starań, których można było oczekiwać (§ 428 k.c.R.C.). W przypadku kolizji działów dwóch lub więcej prowadzących, to w zakresie rozliczeń między wymienionymi prowadzącymi odpowiadają zgodnie z udziałem w powodowaniu powstałej szkody (§ 431 k.c.R.C.).

Zasady dochodzenia roszczeń z ubezpieczenia OC oraz obowiązki zakładu ubezpieczeń, ubezpieczonego i poszkodowanego w tym zakresie są uregulowane w Ustawie z dnia 13 lipca 1999 r. o ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów oraz o zmianie niektórych powiązanych ustaw.

Zgodnie z jej paragrafem 6 ust. 1 ustawy ubezpieczenie odpowiedzialności dotyczy każdej osoby, która odpowiada za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu wymienionym w umowie ubezpieczenia. P. 6 ust. 2 ustawy stanowi, iż ubezpieczonemu przysługuje prawo do tego, aby ubezpieczyciel pokrył za niego w zakresie i wysokości zgodnej z kodeksem cywilnym Republiki Czeskiej poszkodowanemu m.in. szkodę powstałą wskutek uszkodzenia, zniszczenia lub utraty mienia, a także szkodę powstałą wskutek kradzieży mienia, jeżeli osoba fizyczna utraciła zdolność do zajmowania się nią oraz koszty poniesione celowo w związku z przedstawicielstwem prawnym podczas dochodzenia roszczeń, jeżeli strona poszkodowana przedstawiła i udokumentowała swoje roszczenie oraz jeżeli do

zdarzenia, w wyniku którego powstała owa szkoda, za którą ubezpieczony odpowiada, doszło w okresie obowiązywania ubezpieczenia odpowiedzialności, z wyjątkiem okresu zawieszenia.

W myśl paragrafu 7 ust. 4 ustawy świadczenie za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu w zakresie, w jakim ubezpieczony za tę szkodę odpowiada i którą strona poszkodowana należycie udowodniła, nie może zostać odrzucone ani obniżone z wyjątkiem przypadków wymienionych w niniejszej ustawie.

Paragraf 9 ustawy, określającym świadczenie z tytułu ubezpieczenia, wskazano, iż termin płatności świadczenia ubezpieczyciela wynosi 15 dni od zakończenia niezbędnych ustaleń ubezpieczyciela co do zakresu pełnienia jego obowiązków lub od otrzymania przez ubezpieczyciela prawomocnego postanowienia sądu o obowiązku udzielenia świadczenia z tytułu ubezpieczenia przez ubezpieczyciela (ust. 2). Ubezpieczyciel jest natomiast zobowiązany do niezwłocznego przeprowadzenia postępowania dotyczącego ustalenia stanu faktycznego zdarzenia wywołującego szkodę. W terminie do 3 miesięcy od dnia, w którym uprawniona osoba zgłosiła roszczenie o świadczenie z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności ubezpieczyciel jest zobowiązany zakończyć postępowanie dotyczące ustalenia stanu faktycznego zdarzenia objętego ubezpieczeniem oraz zawiadomić poszkodowanego o wysokości świadczenia z tytułu ubezpieczenia (ust. 3). W § 9 ust. 4 określono stawkę odsetek za zwłokę, która jest ustalana w wysokości stopy dyskontowej, ustalonej przez Czeski Bank (...), obowiązującej od pierwszego dnia zwłoki, podwyższonej o 4 % w skali roku.

Sąd Rejonowy w Strzelcach Opolskich w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 lutego 2013 r. sygn. akt I C 393/10 wskazał, że „...stosownie do treści z art. 427 k.c.R.C. niewątpliwie obowiązek naprawienia szkody obejmuje wszelkie straty, które poszkodowany poniósł. Zasadą jest, że naprawienie szkody polega na przywróceniu stanu poprzedniego, chyba że poszkodowany wybrał świadczenie polegające na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej albo za świadczeniem w pieniądzu przemawiają szczególne okoliczności. Świadczenie odszkodowawcze, w myśl § 6 wyżej wskazanej ustawy, powinno uwzględniać, w przypadku uszkodzenia rzeczy, wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Nie ulega zatem wątpliwości, że w przypadku zaistnienia zdarzenia powodującego powstanie szkody, poszkodowany powinien otrzymać jej pełną kompensatę. Przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniego powinno obejmować doprowadzenie jej do stanu używalności i jakości w zakresie istniejącym przed wypadkiem. Z tego wynika, że jeżeli do osiągnięcia celu jakim jest przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed szkody konieczne jest użycie nowych części i innych materiałów, to poniesione na nie wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody, które zakład ubezpieczeń świadczący ochroną gwarancyjną obowiązany jest zwrócić poszkodowanemu...”.

Powód nie zgadzał się z przyznaniem przez stronę pozwaną odszkodowaniem w związku z tym w niniejszym postępowaniu dochodził od niej zadośćuczynienia w kwocie w wysokości 24 725,03 zł, co w sumie dałoby na rzecz powoda kwotę 32 045,09 zł. Należy stwierdzić, że otrzymana przez powoda kwota tytułem odszkodowania nie rekompensuje w pełni doznanej przez niego szkody. Na dowód swych twierdzeń o wysokości poniesionej szkody powód przedłożył kalkulację naprawy pojazdu dokonaną przez niezależnego rzeczoznawcę samochodowego, z której wynikało, że rzeczywisty koszt naprawy samochodu wyniesie 32 045,09 złotych. Natomiast powołany w toku sprawy na wniosek stron biegły sądowy z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego, rekonstrukcji wypadków drogowych i wyceny wartości pojazdów ustalił, że koszt naprawy samochodu według technologii naprawy i z zastosowaniem części zamiennych zalecanych przez producenta pojazdu, przy uwzględnieniu średnich kosztów naprawy w warsztatach na rynku lokalnym z wykorzystaniem części oryginalnych na dzień szkody wynosił 25 628,46 zł brutto. Wskazał on, iż dla pojazdu powoda nie ma na rynku części zamiennych innych producentów niż zalecane przez producenta pojazdu oraz, że jego naprawa z wykorzystaniem części alternatywnych nie jest możliwa, gdyż brak jest takich części na rynku. W ocenie Sądu opinia biegłego jest rzetelna, sporządzona zgodnie z zasadami kosztorysowania napraw pojazdów, stąd brak jest podstaw do jej podważenia. Sąd oparł się w tej mierze na opinii biegłego, że oszacowanie szkody wyniosło kwotę 25 628,49 zł, to przy wypłaceniu przez stronę pozwaną odszkodowania w kwocie 7 320,06 zł, do zapłaty pozostaje kwota 18 308,43 zł.

Sąd uwzględnił również poniesione przez powoda koszty dotyczący sporządzenia prywatnego kosztorysu w wysokości 500,00 zł. J. R. (1) by zweryfikować zaoferowane przez stronę pozwaną odszkodowanie, skorzystał z prywatnego kosztorysu, którego ustalenia dały podstawę do wystąpienia ze sprawą. Wprawdzie Sąd nie oparł się na tej prywatnej opinii, jednak wynika z niej, że strona pozwana zdecydowanie zaniżyła wartość szkody. Odszkodowanie przysługujące z mocy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do szkodliwości sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego.

Z powyższych względów orzeczono jak w punkcie I wyroku zasądzając od strony pozwanej K. P. a.s. V. (...) kwotę 18 808,43 zł, która stanowi sumę kwoty 18 308,43 zł i 500,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23.04.2013., gdyż wtedy świadczenie było wymagalne.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu o czym orzeczono w punkcie II wyroku.

O kosztach procesu w punkcie III wyroku rozstrzygnięto na podstawie art. 100 zdanie pierwsze k.p.c. rozdzielając je stosowanie do wyniku postępowania. Powód wygrał sprawę w 74,6 %, natomiast strona pozwana w 25,4%. Oznacza to, iż powodowi z tytułu kosztów procesu należał się zwrot kwoty 5 129,56 zł (6 876,09 x 74,6 %), a stronie pozwanej kwoty 613,92 zł (2 417 x 25,4 %). Po ich rozliczeniu, z tytułu kosztów procesu strona pozwana powinna zapłacić na rzecz powoda kwotę 4 515,64 zł (5 129,56 zł - 613,92 zł).

Koszty opinii biegłych w sprawie wyniosły 4 683,29 zł (2 175,87 + 1 486,20+1 021,22), z czego strony uiściły zaliczkę w wysokości 3 197,09 zł. Po rozliczeniu brakująca zaliczka na opinię biegłego wyniosła 1 486,20 zł. W związku z powyższym w myśl przepisu 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 zdanie pierwsze k.p.c. rozdzielono ją stosowanie do wyniku postępowania.

W punkcie IV wyroku nakazano stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa –Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze kwotę 1 108,70 zł tytułem części brakującej zaliczki na opinię biegłego, a w punkcie V wyroku nakazano powodowi uiścić na rzecz Skarbu Państwa –Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze kwotę 377,50 zł.

W punkcie VI wyroku Sąd nakazał zwrócić od Skarbu Państwa na rzecz powoda kwotę 5,00 zł tytułem nadpłaconej opłaty sądowej.